

Predikan

Midfastosöndagen 20110403, Mariakyrkan, årg. 3

Psalmer: 358:- 727:- 611:- 728:- 298:-

Läsningar: Ords 9:1-6; 1 Kor 10:1-6; Joh 6:48-59

Axel Fors

Låter inte dagens evangelium egentligen som en riktigt dålig vampyrfilm? Äta Jesu kött och dricka hans blod! Är inte det bara för mycket. Så länge det handlar om att älska sin nästa som sig själv och sånt, kan vi väl låta den där Jesus hållas, men nu börjar det bli riktigt obehagligt, för att inte säga rent äckligt! Eller?

Ja, den kyrkvane har hört orden så många gånger att vi kanske inte riktigt reflekterar över vad det är vi säger. Och det är ju rätt olyckligt i sig, för Jesus säger ju att den som inte äter Människosönens kött och dricker hans blod inte heller äger livet. Så då måste det vara nåt viktigt. Eller hur?

För den som inte är så bevandrad i den kristna tron, van vid en relation med Jesus eller van vid den kristna gudstjänsten, blir det ideliga pratet om kött och blod ganska märkligt. De som samlats kring Jesus i Kafarnaums synagoga den där dagen tyckte också att det var riktigt märkligt. Faktiskt ganska upprörande.

Men egentligen kanske det inte är så konstigt som de och vi tror.

”Han är mitt eget kött och blod.” Det är ett uttryck som används ibland och som ni kanske har hört? Det kan användas av oss för att uttrycka hur nära vi står våra barn. Även om vi skulle vara i luven på varandra och relationen blivit helt kass, så finns det ändå ett blodsband emellan oss. Och finns det ett blodsband mellan oss så innebär det att hur jag än bär mig åt så kommer jag aldrig att kunna göra mig fri från sambandet med den som jag är släkt med. Släkt är släkt. Vad jag än gör. Blod är tjockare än vatten. Ja, när man tänker efter finns det rätt många uttryck på temat kött, kropp och blod. De flesta av dem står för ett samband som på ett eller annat sätt är både nära och oupplösligt.

Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den sista dagen, säger Jesus.

Jesus vill nåt *mer* med oss än att bara vara en slags livscoach som hjälper oss att bli lyckliga, eller bara vara en moralpredikant som vill få folk att bli lite snällare mot varandra. Men ofta uppfattas han så. Ett dagsaktuellt exempel på det är socialdemokraternas nye ledare Håkan Juholt som säger att han nyligen, på nytt, blivit medlem i Svenska kyrkan, inte för att han *tror* på Jesus, utan för att kyrkan är rätt bra på att göra snälla saker mot behövande. Och jag tror knappast att han är ensam om att se det så. Ibland anger Svenska kyrkan själv detta som en orsak till att bli, eller vara kvar, som medlem. Ibland kanske *vi* uppfattar honom Jesus som en livscoach eller moralpredikant. Och kanske hade många i Kafarnaum *också* uppfattat honom så. Han hade ju hjälpt behövande och utstötta när han gjort under och mött hungriga, sjuka och döende på deras gator. Han var ju rätt bra på att prata om Guds vilja för

oss människor. Han var rätt snäll, helt enkelt. Pratade lite om kärlek. Egentligen lite mesig också. Och då kan vi också hålla honom på lite lagom avstånd och bry oss om honom så lite eller mycket vi vill. Bekvämt och bra, faktiskt!

Men nu säger Jesus en massa konstiga saker. Det verkar inte särskilt snällt. Vid första anblicken verkar det inte handla om kärlek heller, för folk blir ju arga. Och inte är det särskilt mesigt. När vi kommer nära märker vi till vår fasa att han faller ur den ram, den norm vi ställt upp för honom. Men han gör det för att visa att han vill något *annat*. Han vill något annat *för* och *med oss*. Och nu börjar det bli obehagligt på allvar. Det han pratar om idag handlar ju om mig *personligen*. Om min kropp, mitt blod, mitt liv, med vad jag är till ande, själ och kropp. Jesus vill skapa ett *blodsband* mellan oss och honom, ett oupplösligt band, och det är något helt annat än en mysypysrelation vid ett kaffebord eller en bjudning som jag faktiskt kan gå ifrån och avsluta lite när jag vill. För blodsband varar ju, som jag sa alldeles nyss, i alla lägen, både när det är jobbigt och när det är roligt. Både när jag har ångest och när jag bara vill brista ut i sång. Både när jag är alldeles ensam och när jag är tillsammans med människor som jag älskar. Både när allt är svartaste svart och när allt är ljus och fint.

Men om vi ser på vem Jesus verkligen är, om vi vågar ta vår längtan efter mening och mål för livet på allvar, om vi försöker lära känna Jesus allt mer och mer i livet, då upptäcker vi samtidigt att det är detta som är *styrkan* med Jesus. Styrkan med att genom dopet få tillhöra honom. Styrkan med att få möta honom i nattvarden, där det här med kropp och blod blir som allra mest aktuellt. *Den som äter mitt kött och dricker mitt blod förblir i mig och jag i honom*, säger Jesus. För ett blodsband till honom går inte att lösa upp. Lika lite som något annat blodsband.

Det går inte att lösa upp för att man är liten och utsatt. För där har Jesus varit. *Jag är det levande brödet, som har kommit ner från himlen*, säger Jesus idag. Att Jesus kom ner från himlen och blev ett litet och utsatt barn, precis som vi, det firade vi på jul.

Det går inte att lösa upp när livet är plågsamt och gör ont, inte ens i döden. För där har Jesus varit. *Brödet jag skall ge är mitt kött, jag ger det för att världen skall leva*, säger Jesus idag. Att Jesus gav sin egen kropp, sitt eget liv och frivilligt lät sig dödas av kärlek till oss, det påminns vi särskilt om nu i fastan.

Det går inte att lösa upp efter döden. För Jesus har genom att dö och sedan uppstå igen sprängt dödens, till synes, definitiva gräns. *De dog, men den som äter detta bröd skall leva i evighet*, säger Jesus. Att Jesus steg ut ur sin grav och mötte lärjungarna, det firar vi snart när det blir påsk.

Så länge vi lever i ett blodsband med Jesus är vi oupplösligt förenade. Då kan allt det han gjorde och gör gälla oss också. Då är det inte bara nåt dött och tråkigt, som vi kan läsa om eller diskutera som en teori. Är det ett blodsband, då blir det helt plötsligt verklighet. Då kan jag inte komma ifrån det. Så länge vi äter hans kött och dricker hans blod är han alltid *hos* oss

och *i* oss. I Kafarnaums synagoga frågade man sig om det var möjligt. Men nu har Jesus ordnat så att vi rent konkret *kan* göra det.

I nattvardens bröd och vin blir Kristi kropp och blod verklighet, här och nu. Jesus vill *in, i* oss. *Så* nära vill han komma. Såsom brödet och vinet går ut i vårt blodomlopp och fyller varenda cell i våra kroppar, så kommer Jesus själv till oss i nattvardens bröd och vin och blir en del av varenda cell i vår kropp.

Tag och ät, detta är min kropp, säger Jesus när han tar brödet och instiftar nattvarden. Konkret och verkligt. Jesus *är* med *i* brödet *vi* tar emot.

Drick av den alla. Detta är mitt blod..., säger Jesus när han lyfter bägaren och instiftar nattvarden. Konkret och verkligt. Jesus *är* med *i* vinet *vi* tar emot.

Det finns nog ingen annanstans det blir tydligare än i nattvarden att Guds plan med hela universum inkluderar *oss*. Att ta emot nattvarden är att erkänna den, som gett oss nattvardens gåva, Gud själv, genom sin Son Jesus Kristus.

Det här går inte att *förstå*. Hur djupa veck vi än lägger våra pannor i. De kunde inte förstå det i Kafarnaums synagoga heller. Men den som litar på Jesus kan *märka* det, *uppleva* det, med hela sin kropp, med hela sitt blod, med allt vad vi är till ande, själ och kropp. Det är då den kristna tron bli till kristen tro *i* mitt liv.

Det är ett *mysterium*. Så brukar nattvarden kallas. Och det är klart att det är. Om Gud är Gud är han större och heligare än någon enda av oss, och skulle vi förstå allt med honom då skulle han ju inte vara Gud. Det viktiga är att han vill möta oss, bli ett med oss och genom sin Son en gång föra oss hem till honom i det eviga livets glädje.

Jesus ger oss sitt liv. Det liv som kan uppstå från döden. I judisk tankevärld och i svensk sjukvård på 2000-talet är blodet det starkaste uttrycket för just livet. Och Jesus ger oss sitt blod. Han blir vår blodgivare, vår livgivare, nu när världen och våra liv blöder så mycket. Jesu blod, hans liv, är det enda som kan rädda oss från synden, ondskan och döden.

Och det behöver man inte ens läsa i Bibeln för att ana. På blodgivarcentralens hemsida www.geblod.nu kan man läsa:

”Det finns inget alternativ till blodgivarens insats eftersom blod inte kan tillverkas på konstgjord väg”.

Det är rena evangeliet. Rakt upp och ner. I faktaform. Det sanna livet, det som varar i evighet, det hittar vi hos Jesus. Ingen annan stans. Inte på Biltema. Inte i lyckopiller. Det finns inget alternativ till blodgivarens insats. Det finns inga alternativ till Jesus.

Det är därför det är värt *allt* att längta efter det som är heligt. Längtan. Kommer ni ihåg? Det är fastetidens tema här i Mariakyrkans gudstjänster. Fundera över er egen längtan till det heliga. Till ordet, bönen, och kanske framför allt nattvarden.

Barnen i den här kyrkan är fantastiska exempel. Hur många gånger har det inte hänt att barnen nästan tagit brödet ur min hand innan jag börjat säga "Kristi kropp för dig utgiven"? Och visst har ni väl märkt att barnen gärna vill vara *först* framme hit till altarrunden? Och det har hänt att de tar sats och glider på sidan fram till koret för att få vara med på söndagsskolan. Det är längtan det. Det är att förstå vad det är som är heligt! På riktigt.

Jesus påminner oss om att ta emot Guds rike som ett barn. Och då menar jag såklart inte att ni ska göra exakt som våra barn här i kyrkan, utan jag menar såklart att vi ska ta vår längtan efter det heliga på allvar, att vi ska uppmuntra varandra till att närma oss det heliga och inte hålla Jesus på avstånd, precis som våra barn tar sin längtan på allvar och inte kan vänta en sekund extra när det gäller att ta emot något så fint som Jesus själv, rakt in i våra liv.

Det är längtan det. Längtan efter liv.

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.